

AANVOEGENDE WIJZE:

De "tegenwoordige tijd" is: ik leef, hij komt,

Nu de "aanvoegende wijs" (ook wel "conjunctief" geheten) is een soort tijd die (vooral vroeger en in oude teksten) wordt gebruikt om een wens/hoop/toegeving aan te geven.

Enkele voorbeelden illustreren dat perfect:

- **Leve** de koning! (Je wenst de koning iets toe)
- Uw Rijk **kome**, Uw wil **geschiede**, ... (Drukt een hoop uit)
- God **hebbe** haar ziel, zij **ruste** in vrede. (Hoop)
- Het **zij** zo! (Toegeving)
- Dat **moge** duidelijk zijn ...

Die aanvoegende wijze is grammaticaal (en dus door het taalreglement) toegelaten voor alle werkwoorden, **maar dan wel alleen in de tegenwoordige tijd!**

Dus: **kome**, **kope**, **hebbe**, maar niet "kwame", "kochte", "hadde".

Het enkelvoud wordt bijna altijd gevormd door de eind-N van de infinitief weg te laten: dat hij werke, schrijve, lope, ...